

Andre kapittel

Skrevet med en interesse for det å dele seg mentalt* for å håndtere traumatiserende livshendelser som vold/ overgrep/ svik.. *Ellert Nijenhuis & Onno Van der Hart.

På'n igjen

Jeg har tenkt litt. Det er jo mulig at jeg har tatt helt feil av både Levende, Hun og De Råtne Gutta.

For eksempel så kan det hende at Hun var og er mye mer utspekulert enn jeg har fått fram, jeg har heller ikke fått presentert hele Buketten for deg, og det går jo og an at Levende ikke har gode hensikter heller, at han er ute etter mer enn vennskap, og at jeg helt har feilvurdert De Råtne Gutta. Men det skjedde noe i skogen som jeg først og fremst, ja som jeg og tenker må nevnes.

Men forresten, først, hvis jeg skulle sette ei Låt som tittel på dette kapittelet, ja kanskje på alle de sidene som kommer etter denne, så ville det uten tvil være Leaving no Traces.

Så: Leaving no Traces.

For og, hvis du trodde det at jorden ikke har øyne for forferdelige ting som skjer, at de bare kan pågå i det uendelige, ja da tar du feil. Det er øyne i alt og alle.

I skogen

Han har også her bil og de kjører ut i skogen en natt. Hun er overrasket over hele bilturen ut rundkjøringer og ut av Oslo inn i granskog med En Annen i baksetet. En Annen hadde Hun alltid sett på som hjernen bak hele Ham men nå skjønnte Hun at det var omvendt. Det slo henne at det var Han som var Bitchen selv om En Annen var den som hadde kløpet henne i rumpa den gangen.

Det som skjedde i skogen var bare en av flere ting i en lang rekke av morsomme iscenesettelser regissert av Ham. Det virket som om Han moret seg når andre ble redde og at Han da likte å sitte på en haug eller oppe i et tre eller øverst i etagen i det huset som ruvet over hennes hus, da stod Han der og kikket ned på henne. Han kjente det muligens bruse i blodet da, Hun var under og Han var *tilfeldigvis* over, det kunne ikke bli bedre enn det.

I skogen iscenesatte Han En Annen sitt selvmord mens Hun satt sjokkert i bilen og så på, vi må jo ikke glemme at Hun er tolv år, og da de kjørte, En Annen lå igjen på bakken under grantreet og reiste seg jo like etterpå og ruslet ut på stien, men det fikk ikke Hun med seg der Hun satt stivnet hele veien tilbake inn og ut av rundkjøringer og det mens Hun tenkte på hvor stor makt Han hadde over andre. Vel tilbake i de opplyste gatene tok de bare en svipptur opp til en leilighet, ja det var hans ord: *En svipptur*, og der så Hun forvirret rundt seg på det som var av folk og interiør mens Han sendte henne medfølelse blikk, ja Han var skikkelig full av innlevelse, og sa at Hun jo hadde vært der mange ganger før i den leiligheten og at Hun kjente de folka som leiligheten var full av og. Men det husket jo ikke Hun, og da ble det sagt: *Stakkars henne, Hun hadde det jo ikke bra* og Han kjørte henne hjem og sa *vi sees snart*. Og Hun tenkte, vi sees aldri. Jeg vil aldri se deg mer for du er den sykeste personen jeg vet om.

A Girl Drives Me Crazy, Shu sh shush shut Up and Cry

For det var jo ikke så lenge siden Han hadde innrømmet at Han hadde snappet henne med seg den gangen for mange år siden heller, og Hun hadde prøvd å slå til Ham da, hånden var på vei mot kinnets hans, og var det deg skrek Hun, og jeg som var redd det kunne vært.....(sikkert en i familien, ja det er virkelig urettferdig at sånt som skjer av dritt altfor fort forflytter seg bakover både i tid og relasjoner), og Han ble så forulempet av den utstrakte hånda som jo og var forståelig, for Han hadde jo trodd at Hun ville tilgi Ham akkurat som Hun hadde tilgitt Han Andre som var med på den snappingen. Han Andre som hadde vært med på det kom jo på døra hennes og Han satte den svære brune skoen mellom dørkarmen og døra da Hun prøvde lukke den etter at Hun hadde gått fra å være vel rundt 30, til å pling bli som nevnt 12 akkurat da Hun så Ham utenfor: ÅH det er Ham tenkte Hun, men og samtidig: ÅH HAN? *Hvem er det.* Det er en ÅHMann som Hun ikke vet hvem er? Og jeg er sikker på at om Hun skrev dette så ville Hun tenkt, altså nå mens Hun skriver:

At jeg må huske å skrive ÅhMann med stor H også, ellers knerter Han meg.

Anything Can Happen

Ja for et sted husket Hun godt at Hun havnet i bagasjerommet på bilen. Men altså, ja alt er jo ellers gjetninger, jeg håper du forstår det. Det hadde kanskje vært mer riktig å skrive Hun «husket» godt.

Uansett så *kan de ha* kjørt av gårde til en filminnspilling hvor Hun måtte gå rundt i brudekjole selv om Han jo ikke egentlig hadde vært særlig interessert i henne. Men det var det med at Hun hadde åpnet døra, for Han var jo så smart at Han hadde kommet seg inn i oppgangen *før* Han ringte på.

Og Han kom for å si unnskyld. Unnskyld for at Han hadde klikka den gangen og da havnet Hun i bagasjerommet *eller noe*. Hun tilga Ham sa Hun, hva annet kunne Hun si lurte Hun på, men det ble ikke sagt høyt, istedet sa Hun at *Hun* var klin sprø og hadde masse problemer, ja det gynget som av leire under henne når hun gikk så ille var det, mumlet Hun og det, all den leira hadde formen av et kontinent som Afrika. Så det var stort med andre ord. Så kom Hun på at Hun skulle hente tantebarnet i barnehagen straks, og da hveste Hun som et villdyr at Han måtte gå. Han småløp ut døra og da Hun like etterpå stod klar for å hente tantebarnet så gikk øynene hennes i pausemodus et lite øyeblikk, det ble helt prikkete der, så vrenget de seg, og Hun var klar. ~~Snappinger~~ Å havne steder og gyngende underlag hadde jo fint lite med det å være en omsorgsperson å gjøre, så det var jo bare å flytte begge dele langt bak i hjernen, eller som Hun gjorde: Ganske enkelt glemme det.

Tilgivelse, brudekjole, lettelse

Så tilgivelse? Det vandret videre at Hun tilga så kjapt og ga bort Lettelsen, så da hadde Han vel trodd at det kunne gjelde Ham og, men det var som å oppdage igjen og igjen (for så å glemme *igjen* og *igjen*) det der med ~~snapping~~ å havne og alt sammen. Og før en tilgivelse som virkelig merkes så må jo realitetene erkjennes og ikke glemmes, no?

For hvorfor måtte Hun gå rundt i brudekjole, og det samtidig som Hun var en slags fange, og hvorfor tirret Han henne der på den gården, sånn at Hun sa at Hun *alltid*, siden Hun møtte Ham iverfall, *hadde elsket Ham* (som var sant, men nå var Hun jo også blitt livredd for fyren). Og da Hun var helt absolutt klar for Ham, ja Hun var glatt som en fisk mellom beina,

så blottet Han tennene og trakk seg unna,
ja Han var jo *fristet til å tilfredstille henne*,
men det kom et revesmil i stedet og Han gled som en skygge fra senga og ut på gulvet
og Han fordelte seg pent i alle sprekkene i gulvet så sleip var Han,
så det gikk en jævel i henne da
for Hun var drittlei av at Han lekte
katt og mus med henne,
så Hun sa: Ta av dere dressene.*

(*Hvordan kunne Hun sa Han senere om akkurat det*).

Hun sa hva sa du?

Hva gjorde alle sammen på rommet hennes forresten?
De stod der i de svart hvite dressene sine og glorte.
Mens Hun kunne se et stråjorde der ute
masse gule strå
og
alt var slitent i det huset
gardinen tynn og malingen flasset,
Han stod ganske lenge i en grøft der ute
og filmet.

Først på kvelden
kom Han inn til Henne.

Hva er det Han iscenesetter:
det er meg og Ham,
hvis Han vil
gifte seg så kan Han jo bare spørre,
tenkte Hun.

*(Det betydde bare at hele filminnspillingen var over).

Stockholmsyndrome

Men skulle ikke Han egentlig vært et annet sted akkurat da? Han hadde jo planlagt en tur til USA eller Uganda eller noe sånt, det var jo derfor Han ikke hadde tid til å ta en kaffe en gang, og nå hadde Han og kompisene «tatt» henne med på en filminnspilling uti huttiheita og idet Hun sa at Hun ikke turte bli med Ham på *konserten* så sa Han at de kunne dra og se på den gamle skolen hans i stedet!

Og da ble Hun letta
lett i hode og kropp
som med Levende, bare
på en annen måte.

Mer slik: Hvis Han vil vise meg skolen sin så *må Han jo like meg likevel*.

Senere kom Hun til å se de fotoene Han hadde tatt.
Hun stod foran de der de var på en vegg i kollektivet der Han bodde.

Old Friends

Hvordan hadde Hun møtt på Ham igjen da?

Var visst utenfor IKEA,

og Han hadde snakket til henne og Hun husket ikke,

satt ved siden av Ham i bussen fra IKEA og inn til Sentrum og liksom snakket familiært med Ham,

mens Hun plukket perlesukker fra kåpa.

Han var en gammel bekjent,

og de kjente hverandre godt visst.

Men hvem var Han?

Og de gikk og tok en halvliter og Hun ble med Ham hjem og der på veggen hang de fotoene, det var jo åpenbart henne, Hun så seg selv i en kjole og Hun husket ikke det, det gikk i svart, og Han måtte da ha, ringte det ikke en ørliten bjelle om at Denne Dama som jeg helt åpenbart er glad i fortsatt Hun er alvorlig traumatisert, *kanskje Hun trenger hjelp før Hun går hen og raver rundt en sen natt*, og Hun husker jo ikke en gang hva Hun gjorde etter at jeg hadde lekt med henne og tirra hennes så jævlig (dette siste er ren projisering over på Ham Hennes ønske om at Han har innsikt om hvordan Han, på gården den gangen, kan ha påvirket Henne og en Situasjon).

Christian Ballerina

Eller var det det at Hun var som et barn og ikke fattet Alvoret i det Han hadde fortalt henne den gangen, Han ble overaktivert av, ja kroppen hans og blodet hans tok av etter å ha fortalt og Han ville bare ligge inne på en sofa etter det, og det ble Hun rastløs og nervøs av, så Hun småløp der ute på jordet med den hvite kjolen som et seil bak seg og Hun lo til guttene som løp bak henne,

hadde Hun bare visst bedre,

at de som er traumatiserte trenger en hånd,

og hvis de var to hjelpeløse så feilet begge.

Så etter å ha sett de fotoene og ikke husket så snurret Hun bare rundt på tåspissene, jeg er ikke en troløs hund, men en flott prinsesse, en å satse på, en ballerina med grunnverdiene i orden.

Your New World

Like etterpå skrudde Han på kuldekappen og sa at Han snart kom til å dø av en alvorlig sykdom. Han sa det småkjeftende og som en pappaautoritet, *Hun måtte jo ha fått med seg det*, at Han så døende ut? Og ja visst Han var jo mager, det var Han. Så løp Hun gråtende ned gata. Hun kom til seg selv stående i gangen i sin egen leilighet mens Hun hikstet og tenkte at her hadde Hun gått rundt og tenkt på Ham i mange år, mens Han så ut til å *kunne komme* til å tenke på henne fremover *mens Han døde*. Ja det var virkelig urettferdig. Så poppet Han da også opp der Hun tråkket rundt i Syden noen uker senere, Han stod på en molo og filmet henne. Så kastet Hun strandkjolen og løp Ham selvsagt i møte? Nonono. Livet er ikke enkelt for de som er kompliserte. (For de så kan sånt som tilløp og utløp ta over 20 år.) (Eller, det der med tilløp og utløp kan jo være ren ønsketenkning og håpløst romantisk fra min side, det er jo ofte at det bare klogger seg til med både bitterhet og sinne som absolutt ikke får et utløp annet enn gjennom passiv aggresjon. Og det år ut og år inn. (Ja, og den mest avanserte måten å være det på, passiv aggressiv altså, må være å sende hverandre små stikk og hatefulle raljeringer gjennom *tekster* i låter som spilles på P3. Og det og år ut og år inn.)

Senere den gangen, men før møtene med den Ivrige Terapeuten

I bilen hjem fra filmminnspillingen. Og Han sa *vi sees* utenfor hos henne, ja der sa Han *vi sees* eller var det *vi snakkes* Han sa og Hun sa *ja* og gikk opp trappa og Hun hatet det Han akkurat hadde gjort henne, alt fra løgner og skuespill og lek for å få henne på kroken nå som Hun jo faktisk var i ferd med å prøve å etablere seg med en annen, ja det har jeg visst glemt å fortelle, men det var Hun: I ferd med å få seg *en kjæreste*. Så hadde Hun likevel blitt med på å bidra i en liten film. *En liten filmminnspilling en helg*, hvilken skade kan vel det gjøre, det hadde Hun tenkt. Så feil tok Hun. Og det ble for mye for henne i den siste trappeoppsatsen, ja midt i den avsatsen opp den vakre trappa i en 1800-talls-bygård så satte det seg, det som hadde vært en spirende floke, eller for altså, Hun var jo alt en liten Bukett, men nå etablerte det seg en tyve-åring der og, og de som hadde vært der fra før som spede skudd og denne Tyveåringen de slo alle ut i kraftig blomst.

Bra jobba hæ? Og det var ikke bare Hun og Han sin feil at Hun skapte seg en indre splitt eller Switch* for å kunne håndtere det hele for grunnlaget lå jo der fra tiden med De Råtnes Gutta og Den Gamle Mannen, men og fra alle de som hadde sagt til henne at *Han der er ikke interessert* og at Hun var naiv som trodde det kunne bli dem. Ja i tillegg hadde noen sagt til henne at det Han viste overfor henne ikke var Kjærlighet, men Dårlig Samvittighet.

(*Switch, ja du lager deg en fantasivenn for å overleve, sant, ikke ulikt det uglen Olga gjør i den fine barnefilmen Richard og Storke som Disney slapp nå nylig.)

Panic

Og helga etter fant Hun seg plutselig baksende oppe i et skogholt, ja Hun hadde faktisk blitt som besatt den morgenen og hastet av gårde etter å ha kastet på seg turklærne, *Hun måtte opp til Sognsvann!* Men så kom Hun til seg selv og den elskoven som helt åpenbart, for meg ivertfall, skulle funnet sted der ved demninga, den fant aldri sted, Hun skjønnte plutselig ikke hva Hun holdt på med, så Hun skjente ut og løp gjennom buskene hele veien til t-banen igjen, en stund fulgte noen etter henne, Hun hørte kvister som klasket mot naken hud, og da speedet Hun ytterligere på og det var slik,

Han
endte
med å runke bak et tre.

Og alt dette, samme hvordan jeg skriver. Om jeg er harselerende og spydig, ja distansert, jeg må si, at når ung kjærlighet tar sidespor og ødelegges, eller stoppes, det får meg alltid til å gråte.

*Kjære Gud, tenker jeg da, hadde de ikke fortjent noe bedre.
Hahaha sier Gud da, til svar, at men du vet vel det, at for at det skal bli fart på Hun så må det lidelse til. Jeg har planer for den jenta der. Og de planene handler om ~~musik~~ tekst for massene.*

Awakening

Apropos det, det må jeg forresten si, at hvis jeg for eksempel jobbet i en gren av en bransje og skjønnte utifra en tekstspires skriblerier at denne personen er skakt ute på vei utfor for Hun skriver jo om selvskading, misbruk og selvmord, da kanskje,

hadde jeg ikke ønsket:
Ikke hopp liksom!
få bort styggen-

nei mer som: Pussy?

My Oh My

Ja, hva skal Hun si: Fuck you. Ja og det er nettopp det Hun gjør og, Hun skriver en innmari harselerende tekst om musikkplategutta(?)agentrøveri(?), og det med penn på papir! Og i sinne tar Hun veien til musikkplatekontoret(?)forlaget(?)messa(?) og klasker den(teksten) i bordet der og hva gjør han vel annet enn å ta det papiret, hva bryr det vel ham om Hun ikke har en krone å leve for og, i tillegg sier han da til henne at han faktisk faen meg driver og hjelper henne her med å få alle de minnene(Buketten) på plass- ja Let You Out to and fucking again Let You In altså også! Brøler han, og det var det.

SMothered Spine & Silened Tongue/ Delirious

Hun skulle være sterk nok til å slå Ham, og det var Hun og sikkert- men da Hun sa nei jeg vil ikke så hørte Han ikke på det øret, niks. Han dro henne opp fra yogamatta med et rykk og fullførte det Han kom for.

Hun tenkte og var full av forakt at hvis det er sånn Han vil ha det så får Han holde på, Hun ble i stedet likeglad og apatisk i kroppen, hvis det var det Han ønsket så var det jo selvsagt slik kroppen hennes svarte Ham, og når Hun allerede like etterpå var klar for å tilgi, så sa Hun at det ikke hadde vært et greit samleie, det var for tidlig og alt, men da snudde Han bare ryggen furtent til henne og snakket ikke på en lang stund.

Senere rettferdiggjorde Han det med å si at Hun jo bare kunne slått til Ham og stoppet det hele. Hva var problemet liksom: Du kunne jo bare slått til meg! Som om Hun ikke visste at et slag i trynet på den fyren var som å kaste bensin på bålet.

Dreaming in the Dark

[Redacted text block]

Værsegod en kjole/Us

Etter jul kommer vinter og Hun hadde jo mange kjoler så hvorfor kom Han på døra med en kjole til henne? Det man ikke vet har man ikke vondt av, altså nå må jeg jo forberede deg på at dette fortsatt ikke er tenkt som en kosebøktekst(jeg skriver jo ikke bøker), jeg har jo alt nevnt den filmen med Bjørk. Og Hun har jo denne indre mentale tilstanden av og til som er barnslig og fiksert og denne fikk tidlig høre *I Natt skal du dø* (Den Gamle Mannen må ha sagt det). Så at mye av tankegodset hennes tar turen innom der: Død og Bedervelse, er ikke så rart. Og Hun er også usikker på om Han et øyeblikk i en seng en gang hadde sett ned på henne med et intenst blick og sagt *Jeg kunne lagd hakkemat av deg*. Eller var det en innskytelse Hun fikk: *Han kan lage hakkemat av meg*, og like etterpå gjorde Han jo faktisk det med å binde henne på hendene og det må jo ha skremt vannet av henne hvis det først var blitt tenkt eller sagt det der med hakkemat.

Og vannet ja, det gjorde det jo og. Følelsen av lunken urin som langsomt seg ned mellom beina og ned i overmadrassen var ubeskrivelig.

[Redacted text block]

Var det kanskje og slik at Hun var i ferd med å kjenne hva Han fyrte av i Henne. Mens for Ham, det visste Hun ikke da, satte det igang mentale skjemaer i ham som handlet mer om en arvelig mental sykdom enn noe annet. Går det an? Ja.

Throw Me a Bone

Eventuelt var det forferdelig utspekulert: Han fanget henne uten å gjøre henne noe, sånn at Hun ble gående og se på Ham med bedende cocker spaniel øyne.

Slik: Klask meg mot veggen i et smug da vær så snill, ja bare ta meg når og hvor som helst.

Ikke ante Hun at Hun for en gangs skyld, trass i alt, hadde vært rimelig trygt forvart et sted *uten* at noen forgrep seg på henne.

Darkness/Dead n Dead Water Lily

Glemte jeg si at mens Han kysset henne mykt med det myke dagsgamle skjegget sitt og løsnet tauet, og det gjorde Han også oh så mykt det understreker jeg, så siterte Han og i tillegg et par setninger fra noe Han hadde skrevet og som Hun hadde vært misbilligende til? Ja Hun var helt sjokkert over oppførselen hans? Han virket jo så normal, hvordan kunne Han ikke være det, og hvorfor hadde Han ikke sagt at Hun hadde tråkket(mentalt altså) på Ham for det hadde Hun kanskje gjort på sett og vis det var bare så vanskelig å lese om vannliljer og blomsterknopper uten å tenke på det Hun hadde der nede mellom beina og uten å rødme og samtidig kjenne at Hun gjerne ville ha Ham nå med en gang og det var jo også det at når Hun så lå på senga hans like etterpå ble det og feil for Hun rørte ikke på seg noe særlig, Hun ville bare at Han skulle skyllekysse henne over det hele, ja skylle over henne som en bølge, og Hun var fortsatt bare nitten år gammel.

Vi må og ha med i betraktning at Hun hadde blitt så keitete på kafeen og istad, ja, det var i det hele tatt mye å skamme seg over, og det gjorde Han og, skammet seg over at Han måtte betale den halvlitern for henne, hva trodde Hun liksom, at bordet skulle ta regninga for henne? Javisst, så da måtte jo *Han* betale for henne da og det var vel kanskje strengt tatt slik Hun for andre gang (av i alt tre ganger) i sitt liv havnet i bagasjerommet på en bil, *hva er problemet vi skal jo ikke så langt*, sa de. Og Han så det ikke selv, at Han la helt sinnsykt mye i disse småtingene, hennes avmålhet i forhold til en tekst, hennes keitete- er- det- meninga- at- Han- skal- betale, og det at Hun la seg ned uten å bli nedlagt først. Han var, men det visste ikke Hun heller den gangen, for alt slo tilbake mot henne som små dartpiler- Hun puttet alt på seg selv og klandret seg selv da, og Hun skammet seg over alt fra ruglete (ja Han var helt sjokkert over hvor mye jordbærsyltetøy Hun tok på brødiskiva, og Hun så Han stavet *cellulitter* innover i hodet sitt idet Hun gumlet det syltetøyet i seg) Men uansett så er det det Hun ikke kunne vite så ung som Hun var: At Han var lett krenkbar, og det var kanskje Hun og i grunnen da tatt i betraktning det jeg nettopp beskrev av tanker om cellulitter, for det kan jo hende at Hun fortolket det helt feil, at det snarere handlet om at Han faktisk hadde dårlig råd og det var syltetøy for iverfall en femmer på den skiva det var Han sikker på. Noe annet er jo og at det er ren folkekunnskap å ikke ta pålegg på brødiskiva sånn at det topper seg (med pålegg). (Apropos krenkelser: det med pålegg er selvsagt skrevet tilbakeskuende inn i livet til Hun som nå må ha passert 40 år. Så dette med pålegget vil da, dersom det har føringer inn i virkeligheten, ha hendt for nesten 20 år siden, ok?)

Men det var sånne ting, Hun måtte være obs på og det på forhånd etter det, for eksempel at Hun hvis Hun spurte Ham om å ta en kaffe fordi det var noe Hun ville spørre Ham om og selv om Hun var rakafant så måtte *Hun passe på* å spandere på Ham,

Hva kunne skjedd om så ikke, Hun kunne havne i noe, så det var ytterst viktige ting å følge med på det med hvem og hva og hvem spanderer.

Men det var jo det samme andre veien for da passet Han veldig godt på å si at Han ikke ville ha kaffe, men Te fordi Han likte faktisk te og ganske godt og da hadde nok begge i hu den harselerende teksten om den slitsomme afternoon tea-en og det der med å STAY IN! I Dont Believe in That, But Dont Forget About Me. Som kan oversettes til: Innekvelder? Tror ikke det! Og tror ikke på det. Men ikke glem meg. Chateau Neuf'ass.

Husker ikke`no

Hva var det forresten, å gjøre narr av noe som Hun hadde skrevet og også hatt intensjoner om kunne være bra: Å sitte inne med en fyr og drikke te hvem klandrer vel en 20-åring for det, det er vel snarere bare søtt og alle vet jo at 20årige piker og liker godt å gå på konsert, vel ganske mange iverfall, og helt absolutt Hun. Men nå skulle Hun igjen og igjen og over eteren fortelles at Han ikke hadde tenkt å sitte inne og drikke te med henne, men Han hadde heller ikke lyst til at Hun skulle glemme Ham, det var så sykt hvordan Han klarte å tvinne henne på den teinen Han hadde slengt i fra seg og så sakte dro henne inn igjen.

Hakkemat

Men det med hakkemat, jeg hadde noen flere tanker rundt det som jeg glemte før det med teen og kaffen.

For hvis Han ikke sa det, om hakkemat, men istedet bare var superintnst forelska, Han så ned på henne etter at de hadde elsket og Han hadde lyst til å spise henne opp med det blikket, og det første Hun tenkte var: *Han kan lage hakkemat av meg!* Og: *Jeg må passe meg.* Og hvis det så var at Hun ikke hadde hørt intuisjonen rope, men snarere at det var et forsvarsverk helt ute av balanse som ropte og larmet og skrek, ja da var det helt håpløst før det hadde startet.

Og det var vel kanskje sånn de endte med å løpe i trapper,
Hun foran vettskremt,
og Han bak med like intense øyne som før,
var det ikke kjærlighet det de hadde opplevd!?
Og nå føk Hun unna som et annet rådyr
hva hadde Han gjort feil.

..

Ja Han begynte å tvile på seg selv,

>Før dette, men likevel *SENERE*, ja det er veldig kryptisk men *og Blås Blås*
For Han kom jo dit med en kjole, ja Han kom med en kjole, og etter en varm omfavelse som sa *jeg har savnet deg* ytret (ja det er håpløst gammeldags å skrive *ytret han*, men hva skal jeg skrive, mumlet? Det ville jo gitt inntrykk av at Han er en tusseladd, og det er Han jo ikke.)
Han at Han hadde vunnet en pris om ikke Hun ville være med for å feire! Og Hun sa: *Det kunne Hun vel få til*, ja Hun tenkte at Hun burde jo si ja til det, men angret alt i bilen, og Hun hadde jo kjoler Hun, syntes Han ingen av de var fine? Det var det: Hun tenkte da at Hun ikke var bra nok for Ham og hadde det ikke vært for det. Og det selv om Han slengte varme blikk mot den mosegrønne kardiganen som Hun kastet om seg, ja den kom fra bunnen av hennes eget klesskap og luktet ikke gammel dame *enda*.

Og ja, Han hadde jo tross alt og fått formulert at du er god nok for meg, men Hun klarte ikke spise det som et kompliment, var Hun for skeptisk da? Muligens. Det var det derre *for meg*-et som var helt feil, og understatementet *god nok*, nei Han så ikke selv hvor tvetydig Han var.

Og Hun var jo krevende av natur, ja sant Hun kom jo fra et knauseste forblåst sted der vegetasjonen kun bestod av en og annen spredt strandnellik, så hva var å forvente annet enn motstand?

Å ja Han var alltid,
og i selskapet fylte Hun rollen sin som en udefinert gjest,
en som kunne vært hans,
Kvinnen i Pen Kjole,
Hun som Dukket Opp som En Ordning,
som forklarte hvordan de skulle blåse i de såpeboblegreiene som lå ved siden av
blås blås men ikke for hardt, sa Hun,
og han ene stirret Hun for lenge på (Han Derre)
og han bare
de innledet av en eller annen grunn en samtale om GHB,
og Hun så på ham som om Hun var på E og det var da Han Derre sa *Se på meg! Eg sa se på meg når eg snakker til deg!* Det skarret han. Hun hadde jo bare dissosiert litt for tross alt var jo Mørk Fortid til stede i det rommet (hvordan kunne Han invitere begge?) Og da Hun gikk bort til Ham og søkte inn i det trygge Han var, så sa Hun om Han Derre at han er jo spike sprø og innmari intens og jeg liker ham ikke, men svaret Han hadde var at Han Derre ikke var spikesprø, nei men virkelig up & coming og det visste jo ikke Hun,
Hun visste virkelig ikke hvem som var hot eller ikke det slo Hun fast,
til noen sa at nå tar vi å [REDACTED] og blikket hennes hvilte på Ham og du blir vel ikke med, men niks.
Hva slags mennesker [REDACTED],
tenkte Hun,
men Hun var jo en av dem, i rommet,
ja Hun gjorde iverfall et tafatt forsøk på å være tilstede,
trodde Hun det var veien til Ham?

Mørk Fortid

Og tenk det at Mørk Fortid var tilstede, og hilste på henne som gammel kjent, Han hadde [REDACTED] [REDACTED], og det, Ham var det noe med, var ikke Han en av de Råtne Gutta, det tenkte Hun, er Han og en av De Råtne Gutta venner lurte Hun og det var noe som begynte å demre som skulle komme til å fortsette å demre i flere år. Men Hun spurte ikke, nei, i stedet stirret Hun på Mørk Fortid med øyne som prikket på innsiden slik at Hun ikke selv kjente at de nå vregte seg over i ei som ikke husket Råtne Gutter eller Mørk Fortid (eller Lyse Dager for den saks skyld), for sånne som ikke husket var det jo flere av inni der (inne i henne). Og de som stod rundt og så blikket hennes grøsset fra nakken og ned til tærne. Hun ser ut som Carrie hvisket en, eller nei, den japanske skrekkfilmen du vet, med Hun som trækker ut av TV-en osv. Ja sånn småpratet de mens Hun stod for seg selv og kikket tomt ut i lufta.

Kjolen/Child Bride/Souls on a String

Det var jo da helt merkelig at den kjolen var blitt bært hjem til henne først da, men nå lå den krøllet sammen i en pose. Og i bilen hjem sa Han det med snappingen og da klabbet Hun altså til Ham og Hun tenkte *denne mannen er ikke bare syk, Han er kaos* og jeg må si et eller annet ellers så kommer Han til å henge rundt meg og føkke ting til enda mer og det selv om Hun iverfall akkurat da fortsatt elsket Ham, nettopp: Hold deg unna meg eller så: Æ drøp dæ. Og Han sa greit, *jada greit jeg kan jo bare flytte til Berlin!*

Og trusler er jo ikke pent. Men da hadde Hun også iløpet av den bilturen lagt to og to sammen og husket diverse, ikke bare om te, men om både bagasjerom, og ørefiker og spottende latter. Du krenker ikke meg ustraffet! Det sa Hun og. Og *sa*, nei det er vel en underdrivelse. Hun skrek det. Prøv å skrike det selv, det er ganske vanskelig å få det ut velartikulert. Men det klarte Hun. Ja, det sier bare litt om hvilke talenter Hun hadde når det kom til bruk av ord.

Og en ting til. For det som virkelig satte en faen i henne, var at Hun bare var en Tingest for ham, slik kjentes det, ei som Han *puttet seg i*, og dessuten: Hun følte seg så utrolig tatt for gitt. Ja Hun skulle nok få vist Ham «bare komme her» og «komme her» liksom. Nei det var ikke bare å komme her når Hun helt åpenbart trengte å komme der, ja Hun trengte jo en havn. Ikke sporadiske pitstop i samme hvor lun ei vik.

Og det startet en Krig.

The River

Noe annet er jo at Festen hadde vært for Ham, sant, for en tekst Han hadde skrevet, som hadde blitt en nydelig sang, men det var jo bare halve sannheten såklart. Det var feil del av personligheten hennes Han hadde fått med seg på den Feiringen siden Han jo bare hadde kommet sånn plutselig og uinvitert, så Hun var jo deilig kopende og dum i forhold til den sangen de alle satt og hørte på og nynet stotrende til.

Visste de andre på festen at Hun var tekstforfatteren?

At Han var *oversetteren*?

At Han hadde tatt den fra hennes skuff. En papirlapp, med hennes håndskrift, med hennes triste tanker og ønsker om *å lære* hvordan man gjør når man elsker i stedet for å trække rundt og forbi hverandre i gatene med bleke ansikter og stive blikk, for de to hadde alltid vært så jævlig sjenerte at de ikke viste bedre.

Ja.

(Og for de av leserene som nå tenker: *Mm men hva er det forfatteren tekstilkunstneren påstår* (jeg blir sint/fortvilet/sorgtung over insinuasjoner om tekststjeling) så vises til side 53-60 og side 113-120).(i en av flere pamfletter)).

(Og for de av leserene som nå tenker: Hæ, men dette har jeg jo ikke fått med meg, denne øh...beskjeden..den har bare passert inn det ene øret og ut det andre som ingenting. Jeg ante virkelig ikke at Hun *skrev*. Så har jeg ikke annet å si enn: *Ja ja det var jo utgjort.*)

KRIGEN/

Etter vennskap. Fra sol til skygge.

His Disgrace

Hva er vel vakre ord om bestevenner, når det er krig på gang? Hun hadde sagt det til Ham at det ikke var sånn at Han ikke hadde en bestevenn i henne, at Han ikke var så alene og ensom som Han trodde, Hun ville alltid ha et lys tent for Ham, og en tid hadde det vært fint, men så kom det et stort foto i avisa over en halv side var det og Hun så det var Ham og en kvinne de gikk i en parsellhage og under stod det da vitterlig: Våren! En tid for *nye kompiser!* Da Hun gråtende føk ned døra hans med bildet i hånda sa Han hei hils på kjæresten min Drivved (hun hadde kommet drivende forbi og Han hadde fisket henne opp trodde Hun, og noe annet enn at det var slik det var slo henne virkelig ikke)((Og Drivved? Det er barnslig så klart, men hva annet er denne teksten enn ond, barnslig og umoden?)) og det mens Han smilte et snedig smil, og Hun hadde lyst til å ta en pekefinger i hver ende av det smilet og dra det ut litt til, men da ville Hun blitt en jente som drev med vold og Han var jo ikke skyldig i noe heller, Han bare kjente noen i avisa sånn tilfeldigvis.

Og rett som det var satt Han i parken under det treet og drakk en øl sammen med Drivveden sin og det var i hennes nærpark, ja det var rett utenfor vinduet hennes faktisk, Han så ned på (eventuelt *ned mot*) henne der Hun hastet forbi.

You are Gonna End up Alone

Få deg barn, skulle Hun ha sagt, men Hun kunne vel ikke vite hvordan det var, å ha et spirende liv der inne og så løpe til og fra barnehager og andre ting, for Hun hadde ikke barn enda,

Men noe å løpe for visst.

Hva kunne Hun si.

Som unnskyldning for et dobbeltliv.

Hun hadde jo tatt en piruett og sagt *ta meg, få meg bort, redd meg*, men senere er det selvsagt det kortet som heves og trekkes mot henne- Man etablerer seg da ikke med sånne.

Og spesielt ikke når det er halvmåne. Da får man vente til det har begynt å gro ordentlige hår i nakken. Og med alderen kommer alltid stiv bust det er sikkert. Ja og den kan gro hvor som helst. Før du vet ordet av det har du både bart og ørehår. Ja og brystvortehår, det er, ja det er jo ganske ubeskrivelig det og stå med en spiss neglesaks presset mot et såpass sårbart sted.

Ja har du ammet så er du vel klar over hvor sårbart det stedet er.

Fra den dagen du

når et liv

snart bare skinn og bein

henger i den brystvorta

men igjen: Det er jo klart å forgripe ting å skulle skrive om sånt.

Så:

Tu No Me Quieres

og det er det
for når du er ung og fast som en potet, dog litt ruglete,
livlig kanskje,
ja og med litt drama innabords, da er du et spennende støkke,
men før eller siden vil frierene klumpe seg i et hjørne og se
skremte ut
feks
hvis *Hun* er talentfull, eller «har mørke sider»,
slik som *Hun* liksom hadde,

og det hjalp ikke om *Hun* sa at *Hun* ikke var mørk,
det er ikke mørke i meg, pep hun, men *mørke har hendt meg*,
det som gjorde henne så plastisk og oppdelt,
og forståelsesfull, ja altfor forståelsesfull, ja hvem *prøver* forstå en sadist?
Og fy søren så sørgelig,
når *Hun* fortsatte tråkkene sine gjennom byen
de gangene hun var grenseløst fortvila eller full av sorg,
og oppsøkte *Ham*-

Morgenen etter husket *Hun* aldri de pinefulle øyeblikkene der *Han* slapp henne inn over dørstokken i bare boxeren og med sovesveis mens dama(eller en eller annen dame) hans kikket storøyd på henne som kom der i natta for å få en klem eller hva det var(*Hun* ville egentlig elske), og *Han* kunne gjerne da si til henne: *Dette er Else, Hun er kjæresten min*, eller *Hils på Frida jeg møtte henne på byen i kveld*, og noen ganger sa *Han* og hvor gammel *Han* var eller hvilket årstall det var og da tittet *Hun* perpleks opp på *Ham* og stotret at *nei det er 2001 og vi har nettopp møtt hverandre*,

tiden hadde stoppet og *Hun* var på repeat.

Hva kunne *Han* gjøre annet enn å skyssse henne vennlig hjem igjen, kanskje by henne på pizza (vi har laget oss litt nattmat vil du og ha?), glemte *Hun* noe der sørget *Han* for at det kom tilbake, nøkkelen hennes feks stod bare plutselig i døra, eller lua med ribbestrikk, der er den jo! Hadde den noen gang vært borte?

OnAnOn

Men dette, at *Hun* oppsøker den samme mannen og stiller de samme spørsmålene og tror det er mulig å starte igjen, hvorfor skjer det? Og er det *det* *Hun* tenker, eller er *Han* tilfeldigvis en *Hun* oppfatter som en trygg havn. For meg kan det jo se ut som om *Hun* egentlig har:

A. Opplevd ekte kjærllighet. Og oppdaget det for sent. (Og ja: Hva er ekte kjærllighet, jeg vet ikke annet enn å vise til Ferrante eller en mengde andre romaner hvis du lurert på det.)

B. Opplevd ekte kjærllighet og begge skjønnte det, men ingen brydde seg igrunnen for det var så mye annet å bruke livet på.

C. Det var ekte kjærllighet, men *Han* hadde føkka det skikkelig til.

C². Det var ikke *Han* som føkka det til, det var *Hun*, de ble et par faktisk, men så gjorde *Spydig* det slutt uten at *Hun* var klar over det, noe som jo måtte være veldig forvirrende for

G². Du har sikkert hørt om Acting Out? Fint. Alle burde vite hva det er. Spesielt foreldre til unge jenter. Spesielt foreldre til unge jenter med skjørt selvbilde og eldre kjæreste. Altså: Han gjorde det slutt, og Hun acta ut og kom med det borti feil gutt og og et helt jævla kobbel med feil folk. (Altså hvem har ikke sett ei på atten gjøre det, slenge av gårde med glassaktig blikk og håp om ny kjærlighet straks den forrige har forlatt deg). Og det som skjedde på grunn av det, med Hun, er så drøyt at jeg nesten må henvise deg til avdeling for Benektning. Der kan både du, jeg, vi og Hun stå og riste på hodet og le og si: hehe nei nehei såntno skjer da ikke i Norge!

H. Hun var i en uholdbar livssituasjon og lette febrilsk etter en utvei. Det lød som sprette og sporadiske små tut i en skog full av løvtrær og tette buskas.

I. En «Kompis» og ei Ugle strente rett inn i det som var en spirende kjærlighetsrelasjon mellom Hun og Han. I det som kunne vært en vakker avsats blandet det seg plutselig inn intriger, spredt klining, rykter, løgner, dop, en nøkkel i et rødt bånd, og et totalt bomba hotellrom (*Nobody Go Home Before We Have Straighten This* skrek opp til flere da de våknet på det hotellrommet). Det var jo selvsagt drepen det. For eksempel ble Han overbevist om at Hun hadde lagt seg etter Kompis, mens Hun var helt sikker på at Han skulle dope henne ned og ta henne med et obskurt sted da Han spurte: *Eh vil du ha et glass cola?*

J. Det var sørgelig, men Flere kom på døra. Hun kjente gufset da Han åpnet den, døra, mot kroppen kom kulda der Hun lå med ei dyne delvis kastet over seg, og med den kulda kom og to kjølige jenter med ambisjoner om både ett og annet. Og Han sa ikke Nei som i: *Nei, jeg blir ikke med. Jeg har besøk ser dere vel, Hun ligger i senga mi der inne ganske så dødrukken og det med håret som en glorie rundt hodet og nei jeg slenger henne ikke over arma og tar henne med slik dere foreslår. Hush! Gå nå! Ut og bort og av gårde. Dessuten, dere så jo at Hun ble med meg hjem? Hva trodde dere vi hadde tenkt å gjøre? Tvinne tommeltotter og vente på første og beste nachspiel?*

K. Hun fant Ham liggende ved elva(Akerselva) en sen kveld. Han hadde tatt noe dop det var åpenbart, eller var Han bare en liten forvillet blå fugl der inne? Tja. At Han samme dag hadde vunnet en pris for beste manus ante Hun ikke. Først da Hun hadde fått stablet og plassert Ham hjemme i sin egen seng så Hun hvor sabla kjekk Han var. At Han var i en dissosiert tilstand da Han lirket henne til elskov like etterpå ante Hun heller ikke. Ja det var i grunnen ufattelig hvor like de egentlig var den gangen, men når de begge trakk rundt som spøkelses nattetid så var jo det vanskelig å innse, fatte, oppdage?

L. Han introduserte henne for Den Fyren sin en sen natt. Siden fant Han en god grunn til å dumpe Henne, en grunn som selvsagt ikke handlet om Ham, men om Henne, *du er og du gjorde* sa Han og Hun nikket og ja Han hadde jo rett og Hun var håpløs. Da Hun senere så ham leiende rundt på Den Fyren gikk Hun i en stuss som nylig stoppet.

Selvsagt Mer om F-H (som i sprett over de neste 5 heftene):

Perpetrator

Det var sørgelig og trist, men etter at det kom frem at Hun var tolv år ble de fylt med gjensidig forakt og Han mente Hun bare var en liten jente (Han så Henne også løpe rundt i parken etter tantebarna en gang og det så jo helt sjukt ut å løpe rundt sånn, ja Hun var virkelig som et barn Hun og sånn som de barna) og Hun mente Han var en mann som likte smårips og

det var da: En av de nettene Hun dukket opp på døra hans at Han sa: *Jeg skal gifte meg.
Han skal gifte seg
med
og de har en liste liggende
på Glassmagasinet*

dette ønsker Dude og Frk seg

og

Jeg er så blind, skrev Hun,
her hadde Hun holdt av plass til Ham i hjertet sitt og det også, etter den kvelden da alt
eksploberte(som og skal nevnes), og nå måtte Hun la hjertet vente, så Hun knuget pennen og:
Ingen sa det til meg

men jeg vet
nå hvor kjærlighet er

der hvor det er
oh its misery
Hun var så
og full av sorg
og visste ikke hvor Hun skulle putte den,
så Hun ble en spydig liten jævel på tastaturet
skøyt tankene ut på webben som pepperkorn,

når de falt ned igjen som teksten i en sang
kvapp Hun og følte seg gal.

Police Sounds

Hva har jeg gjort tenkte Hun det er vel ikke mulig at jeg kan ha. Jo det var nettopp det Hun
gjorde da alderen tok henne igjen og flere av Han hadde giftet seg med en annen, istedet for
velvillige Morfer skvatt unge menn unna som Hun var et godstog og det skjedde på Carl
Berner der en fyr istedet for å ta henne inn i varmen pushet politiet på henne, og det var sånn
etter å ha sittet i skinnsetene på den politibilen i baksetet med en konstabel som spurte og
gravde om Hun kanskje solgte seg på gata eller noe, det var etter det Hun begynte bruke pc
som om det var noe man kunne lade.

Waisting My Young Years

var det kjærligheten igjen, ikke vet jeg
eller var det hevntøkt
det var iverfall
etter at Hun skjøv de dagbøkene og almanakken sidelengs ut på bordkanten
og Han var dypt nede,
Hun knøyt til og med skolissene hans,
selv om Han ikke fortjente det sa Hun,
og Hun ble sakte men sikkert
en medsammensvoren på det,
enmeshed som det så fint det henter,

Hun skulle redde Ham og hjelpe Ham og det selv om Hun hadde trengt å snakke med Ham om det som egentlig skjedde den gangen,

hvordan kunne Hun
og alle sammen

ja Hvordan Kunne Hun sette sin egen mentale helse til side for Hans, det er jo helt fked. Men dessverre veldig vanlig. Og noen ganger såklart nødvendig.

Noen introduserte henne omtrent samtidig med det for kveldsgjengen. De hang i en leilighet hver natt og skrev musikk. Ja hvorfor i alle dager ble Hun med på å møtes om natta? Var det det samme gamle opplegget, at når alle sov da kunne alteregoet reise seg som en annen Zombie, ja når folka på Kiellandsplass hadde lukket øynene sine på puta da ristet det i lemmene hennes og der føyk Hun alias et eller annet av gårde ut døra og opp bakken til den gule blokka, og håret luktet alltid røyk dagen etterpå, (å fortell meg sukket Hun ofte -hva kan det komme av, den røyklukta kunne sitte i i over tre dager og seks sjamponeringer.) Ja Hun begynte faktisk å skrive sinte brev til naboene om røykinga deres som preget henne på en sånn negativ måte.

Ble Hun med En Hun elsket dit,

og ja alle syntes Hun var så vakker men det var til det rablet for Han ene,
de hadde

hvis de hadde tenkt så langt
sett det komme

Han kom i ubalanse akkurat som henne etterpå
alle årene etterpå
med skrekk på netthinna

politiet tråkket inn
og kjolen hennes,
der Hun satt ytterst på madrassen
what a mess
of a already bad dress

og
hvor ble Han av
Han forsvant og Hun

det var ivertfall ingen å fortelle det til
hva skulle Hun sagt:

Jo du skjønner Mamma jeg gikk ut døra om natta til en Gjeng Med Menn og ja jeg var eneste jenta der *hva så* og alle så på tekstene til hverandre og sang i natta og jeg, (jeg var ensom mamma),

Ja mamma jeg gikk fra hjemmet mitt og utiNatta Mamma det var det jeg gjorde,
Hun kunne jo sagt det,
så hadde Hun ikke blitt Tomrom.

How is She

Og Han glemte det, det som skjedde glemte Han. Den som kanskje kunne ha holdt henne sammen. Hva skjedde i stedet nei hvordan har Hun det *How is She How is She*, mens de lo flaut, hvordan *kunne* Hun ha det.

Nei, Hun *hadde det ikke*,

akkurat så blåst

at det Hun så var vinden i trærne

snøfnugg og kattepusser,

men ikke ansikter og ikke stemmer

det- er- ingen- jeg- kjenner- her- blikket

ingen på gata

eller i vinduene

ingen som kommer innom på te

eller plutselig står utenfor vinduet

da

joda det skjedde jo et par ganger

at nattskyggene kom inn i dagen hennes

men da sa Hun bare

ikke på dagtid

aldri på dagtid

Hun måtte skjule en hel haug med følelser (ja de triste som gode) for resten av Buketten. Og masse annet, ja mange ting og hendelser.

Burn, Can't You See it,

Og så var det jo på toppen det med tekstene, etterpå skjønnte Hun ikke om noen av de gutta hadde brukt hennes tekster, og hvor var den svarte boka hennes (som jo og var full av tekster), eller: Om Hun hadde sendt dem av gårde selv. Altså: Noen hadde Hun jo skrevet og sendt til utvalgte, men sånn til å begynne med. Og ja denne forvirringen *rundt tekstene* har jeg tenkt at vi skal kretse rundt og rundt og rundt igjen(, så ikke si at du alt er lei av det.

Hunter

Hvem kan sørge som ikke husker,

nei hvem kan sørge som ikke husker.

hva skulle Hun sagt

eller hva sier

slike Tomrom

med ekko i

hvis de kunne snakke

kanskje:

omfavn,

kom og klem meg?

kan det,

motsatsen til

ekkofylt hull

være nettopp:

klem

?

hm: klem, hjem, slem

så åse

Han kjem

i hagen

opp trappa

der står han.

ll l lukk døra

for Bikkja bjeffer pass på pass på,

Så, glem det med klemming. Paranoia slår jo aldri inn uten grunn.

Ja Hun drømte faktisk det, en Han kom på døra, ja Han gikk over dørstokken til barndomshjemmet hennes mens Bikkja den cockern bjeffet illevarslende, og nei Han gikk ikke over heller som et normalt menneske, Han var som tjære, noe beksvart og tett som fløt og trengte seg inn hele døråpningen fra over- til underkarm.

The Line

Hvis jeg skulle fortelle en Hel Fortelling om det som skjedde.

Når noe ikke erkjennes og noe ikke sørges, da fryses et par for eksempel hvis det er et par da, da blir det ingen utvikling eller bevegelse der -bare kamp- en slåsskamp- for å være på status quo fordi alt annet er for skremmende,

og hvis det er sånn det var,

da kunne det ikke bli dem,

og da, hvis det var sånn, men bare hvis

da måtte Hun bli en annen

Hun var flink, pliktoppfyllende og alt det som piker er på jobb, når de spiste middag, var et par,

men så

la oss si at Hun var alt det

pluss litt til

om nettene

Hun pleiet kontakter, ordnet møter

mailet

skrev

Hvem av dem var å være seg selv?

Hvem av dem var mest henne?

Invisible Heartbeat-

Eller er fortellingen om dette mer slik som den teksten som ble nappet ut av skuffen hennes: Hadde noen hacket seg inn på maskina hennes allerede den gangen i Trondheim for alt da var det jo ting som skjedde som Hun stadig måtte skyve unna, som det at «en fyr» satt i parken der Hun bodde med to jenter på fanget mens Han kikket utfordrende på henne for det kjente Hun at Han gjorde der bak svarte brilleglass.

Å foregripe og forhindre uheldige tilstandsskift i utfordrende situasjoner

Ja, Hun hadde en klar fornemmelse av at noen hatet henne, og det var jo og sånn at noen plutselig stod i bakgården hennes og Hun kjente igjen skikkelsen og holdningen og Hun tenkte slutt og tull *Han kan jo ikke være her*, men guri meg var det sannelig et kulehull i vindusruta Hun hadde sett ut gjennom etterpå ja det var det et rundt kulehull og heldigvis var det to lag med glass og kula hadde ikke gått igjennom mer enn ett, men kanskje det hullet alltid hadde vært der? No? Og så en dag fikk Hun en telefon fra en fyr og da og visste Hun med en gang hvem Han var men samtidig visste Hun ikke hvem Han var, og Hun sa vi kan ikke og skal ikke møtes. Som om Han respekterte det.

Ja Hun lekket mellom lagene som en sil, med det mener jeg at Hun begynte få en bevissthet om at Hun var flerbevisst- og dette samtidig med at Hun startet hver dag med å se nervøst på sine nærmeste for å finne ut hvilket humør de var i, og gjentok med ganske hyppig mellomrom: *Det går bedre og bedre*, for seg selv. Og det å mumle det halvhøyt for seg selv kan ikke jeg se på som noe annet enn minst foruroligende.

Og joda det med hacking, noen snek seg jo inn på maskinen hennes, Hun fant de små ekle smilyene ettervert, var det ikke da ting begynte å forsvinne? Sånt Hun skrev altså, eller er det å tenke det bare en manøver for å slippe og ta ansvar? (Slik: Publisert en indignert, foraktfull og injurierende tekst som så har blitt *brukt* i en rappelåt- *Jeg*, nei den teksten har nok noen i så fall fisket ut av Pc-en min som en annen laks.) Den siste smilyen fant Hun innerst i en liten avkrok av Pcen, den hadde et foraktfullt smil og ved siden av stod det *sinna*? Som mye annet Hun stusset over nevnte Hun dette for noen, det med hacking og smilies, noen så da bare på henne og sa med et rart blick:

Det går da ikke an(dette skjedde sikkert i 2003).

(2003, jeg mener, *i dag*, vet vi jo det, 2017, at hacking snarere er regelen enn unntaket. Men det er jo og mulig at Hun da, den gangen, bare hadde fått Pcen infisert med en trojaner.)

Tried With Books

ting Hun skrev
som ble til andre ting enn hennes,
små tanker om alt og spesielt da Han Hun ikke fikk
alle steinene Hun hadde kastet mot vinduene Hans
og bøker og
Hun prøvde jo først med bøker
mens
Hun ropte *stol på meg*,
og himmelen var perfekt brun

men la meg være

ikke stjel det som er mitt.

Hvem var forbryteren:

Hun la seg plutselig ned på gulvet og risset A.V ned i golvplankene og reiste seg som ingenting. Det gjentok seg i alle leilighetene Hun bodde i.

Der stod det for evig og alltid:

I meg bor det et spøkelse,
Hun har noe viktig å fortelle
Hun heter Anne V
hjelp henne.

(Eller var det bare pseudonymet bak et himla bra film-manus?)

Gutter gutter hjelp meg, det var det og Hun gjentok av og til med pipete stemme. Og det var ikke på forlovelsespartiet at Hun pep det. Da pep Hun noe helt annet og de måtte forte seg på legevakta med henne. Det var jo ganske tankeløst å invitere henne på forlovelsesparty da, av Ham, rett etter at Noen hadde hevnet seg over den fragmenterte livsstilen Hennes. Hun ble hentet av en bil, *vi kommer og henter deg!!* Ringte de og de kjørte Henne til en bolig oppe i Ekebergåsen hvor det glitret fint i sølv og gull og alle gledet seg over det forestående bryllupet. Bortsett fra Hun da, som ble liggende sammenkrøpet på en altan i gangen mens Hun hulket «men Kjip [redacted]» og ingen klarte helt å bry seg om det eller de skjønnte rent faktisk ikke hvor skadelig [redacted] er.

Full of Life

Og det var triste greier det at halve festen fulgte Henne til legevakta for å bli pumpet. Men Hun var ute av fatning rett og slett. Og de gutta hvem var de, som kom med bilen, de visste jo faktisk hvem Hun var, mens Hun bare hadde en vag fornemmelse av hvem de *kunne* være. Var de et Band? Ja mon det.

Ja Buketten sprikte trist. Eller som Han sa: *Jeg ser at du har mye Liv i deg*. Da Han sa det ble Hun fornærmet. Han kunne sagt tusen penere ting om henne enn akkurat at Hun var full av liv, lite ante Hun da at Han hadde helt rett. Og at det er vakkert, for i MR bilder av hjernene til slike med sammensatte personligheter så lyser det små prikker hver for seg, de virrer hit og dit i helt separate deler av hjernen, full av lys og full av liv. Strål det ut. Ja: Strahle Aus.

Strahle Aus

Når det lekker imellom godt forvarte minner, ja alle de andre delene på innsida Hennes var jo innmari klar over at det var frøken perfekt og snill og pen som var sprø, ikke de, for de hadde jo faktisk tatt innover seg ting som hadde skjedd og startet ettervert å gi henne informasjon i mareritt og midt i lyse dagen også, *for nå var det nok-* her hadde de passet på Henne i alle år og de skuffet unna alt av gufne minner sånn som Gammel Mann og hvordan det var å ligge innestengt i et bagasjerom mens man tenkte «*jeg kommer til å dø*», for at Hun skulle kunne fortsette som før,

også måtte Hun og gå hen og [redacted] ?
Det var bare så ubeleilig.

Men det med å pipe *gutter, gutter hjelp meg*. Det var som en annen inne i Henne sa det, ansiktet forandret seg og da når det glapp ut av Hun, stivnet det i en grimasje som både var myk og redselsfylt på en gang.

Så Hun roper *hjelp*.

Men Hun skylder på seg selv:

A Downfall

se
jeg sklir
ned en sølete skrent
sleip
som meg selv
la meg

knuse
skallen der nede
når jeg lander
så
har jeg endelig fått som fortjent

Og på mange måter får og fikk Hun som fortjent:

Monsterhit Hit It

Og det startet omtrent rundt da Hun mistet respekten for alle som driver med *Storindustrilyrikk*, og i tillegg glemte Hun nevne royalties sånn at Han ble sittende i en fet leilighet på bakgrunn av at, ja de var på visning i den fete leiligheten en natt, og da Hun seinere kom innom etter at *Han* hadde flyttet inn, så så Han på henne og sa at «*Andre mente Han utnyttet Henne som bodde der i den fete leiligheten, men det var vel ikke Hun enig i?*»

Og Hun tenkte: *Joda*, men svarte: *Neida*. Og det mens Hun og tenkte på sitt egne røtne krypinn som luktet kjeller og huset sølvkre.

Ja Hun sa jo høyt på det billedkunstmøtet at det var Hun som *hadde skrevet den Monsterhiten dere vet* og flere bare: Er det *du* som har skrevet den, og Hun merket da at selvaktelsen steg, men så bjeffet Han momentant: *Det er ikke offisielt enda. Eh hva mener du*, hvisket Hun da og Hun mer enn ante at Han var blitt en Manipulerende Mann, og at Han ikke eide skam heller. Han var jo ikke den Han ga seg ut for i det hele tatt, og nå satt Han på hennes tekster. Du er en DRITTSEKK sa Hun da, og Han bare hevet skuldrene da, ja visst var Han en drittsekk liksom, so, nei det plaget ikke Ham. Han kunne fint leve med å være en drittsekk.

Og nå kunne Han vel få kjøpt seg noe enda bedre enn en fet leilighet (ja og jeg klarer ikke la være å lure på hva *enda bedre* er), som et hus i Hagebyen (nettopp, jo det er bedre enn en fet leilighet det er klart) og få seg en bil atpåtill og slalom-utstyr til søskenbarnas barn mens Hun trakket beskjemmet bort til Nav for å spørre om sosialstønad (Han forstod ikke problemet med det: *Sosialstønad*, det var da penger det og), og la ut annonse for å få seg en enda mindre leieleilighet med enda lavere sokkel, i tillegg mistet Hun alt annet som hadde vært det man kaller en fast forankring i livet, og det var vel henne til pass, men det hadde tross alt vært et liv til tross for enkelte episoder med sånt som ikke skjer.

Men Han eier ikke skam.
Hadde Han enda latt henne i fred-
latt være å komme uanmeldt
gitt henne tid,
tid til å ta på pynten og glede seg til en skikkelig fest-

Ja en redningsmann

En helt og en redningsmann kunne jo og være en som faktisk ikke trodde på det Hun fortalte og ønsket redde henne ut av en situasjon. Nei hva skulle Han sagt mens Han tenkte **herregud hva sa** Hun. Sa Hun akkurat at Hun skriver tekster for Stor Artist: *Hun er sprø* eller slash *det*

er ikke offisielt enda (mens Han egentlig mente: Hun er sprø!). Og senere skulle dette: Det at ikke Han heller trodde Henne, gjøre at Hun ble enda mer febrilsk i delingen av tekstmateriale(?). Hun skulle og ville at Han skulle forstå og tro henne samma hvor lang tid det kunne ta.

Men før det, i bilen på vei hjem så hadde de en samtale som var omtrent slik:

Hun: (fortvilet) Hva sa jeg, altså jeg bare, sa jeg at jeg hadde skrevet en *Monsterhit*?

Han: Ja, nå har det snæppa for deg altså, ALLE vet jo dessuten at det er *jeg* som skriver låter.

Hun: Herregud så flaut.

Han: (stille)

Hun: Kanskje jeg bare et lite øyeblikk skulle ønske jeg var deg, var i dine sko. Ja, tok noen av dine eh..ja du er jo så vellykket..ikke projeksjon, hva er det, attribuerte noen av dine karakertrekk?

Han: Godt mulig, du er jo i en fortvilet livssituasjon.

Hun: Ja,

IMAGINARY LOVE OF LIFE

Da de senere skulle lage en musikkvideo sammen,
følte Hun bare sorg for det hele,
det var den helten da, han så så plaget ut, han som,
hva hadde Hun trodd
at dette skulle være selve
understrekingen av en relasjon mellom
Ham og Henne og så brakte Hun Levende inn i det hele

og Hun så Ham bli herset med
og der var Hun på stien igjen
kjente Broren sin hånd i sin og,
de løp bort fra alt sammen sammen
vekk fra de kjeftene på de barna"
de ville blikkene
og

Hun hadde ikke respekt for mennesker som oppførte seg sånn.

Levende hadde helt rett, for Hun hadde jo sagt at Hun kunne skrive om det at han hadde reddet Henne, men da hadde han bare sett på Henne med blide øyne og spurt *Hvorfor det?* Og nå hadde Hun trøkket ham inn i det miljøet som utnyttet vennlige mennesker som ham og kunstnere som henne.

Det Hun og burde tenkt på var at Han var sjalu.

Hun så ikke blikkene Noen sendte henne.

Men det gjorde Han.

Han ble forbitret og rød i ansiktet og klemte øretelefonene godt ned over ørene mens Han bjeffet ordre hit og dit, eller nei, det stemmer jo ikke, det var vel heller sånn at det var Produsenten som viste seg å være en tyrann.

Så her, litt empati med en Ham, det er på sin plass.
Nei, for kanskje Hun ikke har skjønt
at Han faktisk brydde seg om henne.

Sjalusi/Clay

Hun tråkket uansett hjem og skrev helt sikkert noe vidløftig om å være fortsatt sexy og vakker som om det var fra Hans perspektiv Hun så det. Altså at Han *så henne* som *still sexy and beautiful*. Ja kanskje Hun og skrev noen greier om leire. Hun levde seg inn i den forbitrelsen Hun så i Ham, det var iverfall det Hun prøvde.

Og «mistet» selvsagt hele teksten.
Hvem av dere blir overrasket over det?

Derfor:

Turn to the Assassin

og

det var lite å si til det annet enn at det gikk kaldt nedover ryggen på henne med jevne mellomrom,

Han kom til å vinne denne kampen som ingen lenger visste hvem hadde startet, og det sannsynligvis ved at Hun endte med trynet ned i en myr nedenfor en bergknaus. Ja og det er jo allerede skissert, det med å skli ned en skrent mener jeg. Dessuten tok den skliinga helt reellt sted på en mer indirekte måte som jeg vil si kan kortes ned til Kjapp og Brå Endring av Sosial Status:

Musikkdudene fikk nok/ The Street is full of the Strangest Paper Clips/Paper Trails on a Mountain

og de lo

og latteren fulgte henne gjennom nettene.

Ja det som følger her er jeg så usikker på, skal jeg ta det bort, luke det ut, slette det. Eller kanskje du kan velge, hvis du ikke liker snakk om papir så kan du jo klippe bort dette, ja bare saks ut denne sida, og den er borte. Teksten er så oppstykket uansett så det spiller vel ingen rolle.

Jo det gjør det. Så teksten er borte,
bortsett fra dette: 0

& dette: Tenke på det og erkjenne at Hun hadde:

- A. Fått folk til å gå fra å være fulle av innlevelse over gufne minner til å bli økende irriterte og deretter sinte og skadefro. Ja så skadefro at de løp etter henne og kastet ting (som papir) opp i lufta som ballonger/kruttlapper eller lignende.
- B. Hun angret med en gang for de kom etter henne som et kobbelt hunder, og det var jo et kjent scenario.
- C. Det hadde ikke skjedd noe med de papirene. Det var bare litt livlig fantasi. Ja å ha måttet utvikle dissosiasjon som overlevelsesmekanisme har sine pros and cons for å si det sånn.

Hjernen din *kan bli* helt utrolig fleksibel av det. Du *kan bli* et trekkpapir for lidelse. Om Hun var blitt det kan jeg ikke si med sikkerhet, annet enn at Hun fint kunne forstå de fleste og det meste og også kunne kjenne inne i seg hvordan andre til enhver tid hadde det. Dessuten og, når noen trengte plassere skyld, så var Hun lett å be. Og selv om jeg skriver det på en sånn halvempatisk måte, så er det bare tragisk. Misbruk starter i det små, og stopper ikke før hjernen til den som er under misbruk har vrent seg og blitt en svamp for misplassert skyld og skam. En annen bieffekt, ja som en av flere, men som en du bør merke deg, ja hvis du har begynt å hoppe i teksten, så må du ivertfall lese denne bieffekten da som jeg nevner på side 97/98(pamflett nr 6?). For hvis du møter på den, ja den kan sikkert være en bieffekt av mye, mobbing også, *så må du på forhånd vite hva du skal si.*

Sangreferanser:

Leaving no Traces- Highasakite
Shut Up And Cry- Superfamily
Anything Can Happen- Wyclef Jean
Ikkje tenk på det- Hjerteslag
Child Bride(CocoRosie), Ingrid,
& Alice Boman- *Be Mine*
Souls on a String- Torgeir Waldemar
+ Hjerteslag♥

Stockholmsyndrome- CLMD, Kish, Frøder
Old Friends- I Was A King
Pull Yourself Together and Fall in Love with Me- Cold Mailman
Your New World- Superfamily
Panic- OnanOn
Delirious- Susanne Sundfør
Let You Out- Emilie Nicolas
Shiver Down My Spine- But Who & My Oh My/My oo My
Darkness- Sean Nicholas Savage
I Dont Remember A Thing- Superfamily
Blås, Blås- Lars Vaular
Lua- Bright Eyes (vennskap)
Went to War- Amason (krig)
Blind As Night- Team Me
Tu No Me Quieres, Police Sounds, Burn, Gold- Gabriel Rios

Heisann! Det er en referanse til Skam et sted. Selvfølgelig.
Mess of A Dress- hvor er den låta? Kom med tips: tonjesorli@gmail.com
Wasting My Young Years- London Grammar
Things We Lost in the Fire- Bastille
Hunter, OnanOn
The Line, Noah And The Whale
Let My Shoes Lead Me Forward- Jenny Wilson
Imaginary Love of Life- Thankyou Team Me
Strahle Aus, ref Joseph Beuys

Young and Beautiful- Lana Del Rey
Clay- Amason
Turn to the Assassin- Junip
Paper Trails- Darkside